

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és lapfőigazgató:
MIHALIK SÁNDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyílttér soronként 30 fillér.

A magyar tengerészet.

Hazai állapotainkra egy rendkívül jellemző felhívást kaptunk, a melyet — minthogy a felnőttekhez inkább szól, mint azokhoz, akikhez intézve van — egész terjedelmében alább közlünk.

Valóban szomorú állapotok! A m. kir. Tengerészeti Akadémia növendékeinek kell immár síkra szállani azért, hogy a magyar névnek, a magyar szónak becsületet és érvényt szerezzenek a tengeren is.

Hol van nagyjaink áldozat készsége? Hol van a magyar nemzet teremtő erejével? — — — Immár a gyermekek fordulnak gyermekekhez fillérékért, hogy a tenger magyar trikolorát is hordozhasson hátán, s a tenger magyar szót is halljon.

Soha találobban a magyar hivatalos és nem hivatalos faktorokhoz nem szólottak, mint most, midőn a gyermekekhez szólnak . . . Ertsetek belőle ti nagyok! . . . Ertsetek belőle az egész nemzet.

Ime a felhívás egész terjedelmében: *Magyar Ifjak! Kedves Barátaink!*

Egy kéréssel fordulunk hozzátok; nagy kéréssel, mely szent kötelességet tűz ki célotokúl; de mielőtt azt előadnók, a magasztos cél megértésére szükségesnek tartjuk, pár vonással jellemezni tengerészetünk mai állapotát.

„Tengerre magyar!“ mondá Kossuth. Ő volt az első, ki az ország figyelmét

a tengerre fordította. A nagy elme a jövőbe lát, látja, hogy a magyar, ha iparát, kereskedelmét fejleszteni akarja, ha a műveltség terén előrehaladást akar felmutatni, — a tengerre van utalva. Célja az volt, hogy Magyarországot a tenger közvetítésével egyenlő érintkezésbe hozza a külvilággal, kereskedelmének nagyobb teret nyújtson, s ezáltal elősegítse azt, hogy a magyar ipari termékek idegen országokban versenyképesek legyenek, s hogy a magyar műveltséget nagy lépéssel vigye előre, s ezáltal megőntse az idegenek azon véleményét, hogy műveletlen, barbár nép vagyunk, mit rosszakaróink híreszteltek rólunk.

Az ország Kossuth nagy eszméjének nyomdokán halad, midőn figyelmét Fiuméra, hazánk egyetlen számottevő kikötőjére fordítja. Milliókat áldoz Fiume kikötőjének kiépítésére; hajózási társaságait óriási szubveniőban részesíti, miáltal eléri egyik nagy célját, megteremtí hazánk kereskedelmi tengerészetét, de sajnos, nem a valódi célt éri el, nem tudja megteremteni a „magyar“ tengerészetet. Tengerészetünk még ma is idegen kezében van; a magyar hajókon alig hallani magyar szót, s bizony-bizony hajóinkon olasz és horvát parancsszóra húzzák a köteleket, sőt még azt is elkell tűrnünk, hogy tisztjeink és legénységünk szerte a nagy világban, hol csak megfordulnak, osztrákoknak vallják magukat.

Magyar ifjak csak az utóbbi időben, intézetünk felállítására óta, jönnek nagyobb számmal, hogy a már itt levőkkel együtt felvegyék a harcot az idegen elemek ellen, s végre megteremtsék a „magyar“ tengerészetet. S mily nehéz ez a harc, mily óriási nehézségekkel kell a magyar tengerészfajknak megküzdeniök, hogy e harcot sikerrel folytathassák.

Ezen volna hivatva segíteni a magyar iskolahajó, melynek megteremtése nagyon megkönnyítené a tiszt vizsgákra szükséges gyakorlati vitorláhajózás elvégzését s a magyar nyelv győzelmét.

Mintegy három évvel ezelőtt karolták fel ez iskolahajó ügyét, de a magyar közönség lelkesedése szalmatűz volt; amily nagy hévvel pártolták eleinte e e szent cél elérését, épp oly hanyagúl dobták félre később.

Ma már minden művelt nemzetnek van iskolahajója, csak a magyarnak nincs, ma már minden nemzet büszkén beszél tengerészetéről, csak mi nem.

Ezen a bajon segíteni kell, szeretett ifjak, meg kell teremtenünk a magyar iskolahajót. Ha a nagyok, kiknek kezében van letéve a haza sorsa, nem tudják felállítani az iskolahajót, nem tudják megszavazni azt az összeget, melynek árán magyarrá tehetnék tengerészetünket, álljatok elő Ti, hazánk ifjai, reményei, egyesüljete, közös erővel gyűjtsétek össze a hiányzó összeget s mutassátok meg, hogy nem enyészett még el az ősi magyar erény, s csodá-

TARCA.

Kozsibrovsky tréfája.

A „Ne okoskodj Pista“ című elbe szélést írván, amelyben gróf Kozsibrovsky, a nagy tréfacsináló és felültető szerepel, az elbeszélés keretében nem volt bevezethető egyik legjobb csinje, mert hátráltatta volna a cselekvény gyorsabb menetelét. De ha már benne vagyok, bizony nem sajnálom külön feltálatni.

A dolog Rimaszombatban játszik. A nagy piacot kell elképzelni szép őszi napon; garmadával állnak a gyümölcsök a gyékény sátrak alatt, ott ülnek a piros pozsgás tisztelői asszonyok a mogyoróknál, diós zsákjaiknál, a csinos zeheri menyecskék az alma-rakásokon, s ha megáll előttük a vevő megkérdezve: „Édes-e az alma, édes?“ dévaj mosolygással felelgetik vissza:

— Édes bizony, édes.

Hát persze, hogy a gonosz csont Kozsibrovsky oda is elvetődik és egy mogyorót áruló menyecskével kezd legyeskedni, aki szívesen csattant elmés szóra, még ha egy kicsit csiklandós is, maga módja szerint még csiklandósabbat, de a mellett el nem felejtí az üzletet sem.

— Ej no, de csintalan szája van az

urnak — legalább már vegyen a mogyoróból!

Kozsibrovsky meg is vesz egy kézi kassal vagy nyolc-tíz itcényit, de mi az ördögöt tegyen most már vele? Egy percig zavarban van. Hanem a gondviselés, az csak mindég segít neki a pernahajder csinjeiben.

Ahol lép ki ni kapujából nagytekintetű Hiléczy Sámuel uram, az ásványtan tudós professzora, hosszú, burnótszin kaputrokkjában, bozontos elhanyagolt üstökével és egyenesen a piacnak tart. Noha legényember még, görnyedten, totyakosan szedegeti kiaszott lábait, amelyeket sohase dresszirozott táncmester, mert egész élete az ásványvilág buvárlatában telt el s különben sem nézi sokra ezenkívül a világot. Olyan az előtte, mint egy lábbal fölrugott hangya-zombék. A rugást a tudomány adja. A sürgőnyüzgő hangyák, a szamarak ellenben azt hiszik, hogy valami általuk megállapított célból jönnek-mennek.

Pedig mennek, mert lökést kapott a dombjuk.

De ha nagytekintetű Hiléczy professzor ur nem vet ügyet a mozgo-rajzó hangyákra, ő tudosságát azok ugyancsak megnézik, mert meglehetősen furcsa alak. Épen az átellenes ablakból is a két Majornoky kisasszony nevetgél (gyönyö-

rü két szőke fejecske egymás mellett), egymásnak mutogatva valami különöset a tudós alakján vagy öltözetjén? Érdekes volna tudni, hogy mit beszélnek, de végre is lehetetlen. Az ördög tudná azt, hogy ilyen két pajkos fejecskeben mennyi csintalanság elfér.

Elég egy pillantás az utca öblébe Kozsibrovskynak. Látja Hiléczyt és látja szép rokonait, a Majornoky kisasszonyokat, héja tekintettel. Ő mindent észrevesz. Hopp! megvan! tudom már, mit tegyek a mogyorókkal.

S alig hogy áthalad mellette a tudós professzor, szemüveges szeméit a földre szegezve, hiszen a földben vannak az összes titkok, hirtelen odaint egy ácsorgó suhancot:

— Gyere ide, fickó, tudod-e, hol laknak a Majornoky kisasszonyok.

— Nem tudom

— Amott néznek ki az emeleti ablakból. Az a két szép leány. Tudod-e már?

— Nem vagyok vak.

— Fogd ezt a kosarat, vidd el nekik, megértetted?

— Nem vagyok siket.

— És mond meg, hogy Hiléczy professzor ur küldi. Meg tudod mondani?

— Nem vagyok kuka.

— Hát miképp mondod?

kat művel az, ha ilyen szent célról van szó.

Szólítsátok fel rokonaitokat, ismerőseiteket, hogy ők is járuljanak a gyűjtéshez s lelkesedéssel tegyék le filléreiket a haza oltárára. Nem kérünk mi ezeket, nem kérünk százakat, mindenki a saját tehetsége szerint járuljon a gyűjtéshez e szent cél megvalósítására; nemcsak a mi javunkért, kik értetek küzdünk a vad elemekkel, hanem a hazáért is, melyet mindnyájan rajongásig szeretünk.

Legyen a mi feladatunk a magyarosítás, a „magyar“ tengerészet megteremtése, az előttünk álló akadályok elhárítása pedig mindnyájunké, mutassuk meg a világnak, hogy él még szívünkben a hazaszeretet, mutassuk meg, hogy az új nemzedék már tettekkel beszélt, elveti a régi szokást, mely sokat ígért, de keveset ad.

Reméljük, hogy megértettetek bennünket, s reméljük, hogy nem vált még vízzé a magyar vér s forrásba jön ha a haza érdekéről van szó. Ne legyenek szavaink a pusztában elvesző hangok, ne legyen lelkesülések szalmatűz, hanem égjen az és lángoljon, míg végre nem lesz hajtva a szent cél, míg magyar trikolor nem lobog a magyar iskolahajó árbocán, míg nem hangzik hajóinkon a magyar vezényszó:

„Fel a horgonyt, fordítsd a kormányt, ki a vitorlarúdra!!!“ Lelkesedésekben bízva hazafiúi üdvözlettel maradunk barátaitok

A m. kir. Tengerészeti Akadémia növendékei.

Gyűjtések eredményét küldjétek a „Budapesti Hírlap“ kiadóhivatalába intézetetek címe alatt.

Kalabriáért.

(*Felhívás a magyar nemzet fiataihoz és leányaihoz.*)

A hol tizezrek lettek földönfutókká, százezrek hajléktalanokká és megszámlálhatatlanok vallottak kárt életükben — hagyván maguk után özvegyet, árvákat — testi épségükben elvesztvén keresetképezségüket és vagyonukban, egy élet munkájának és erényeinek

— Hogy Hiléczy professzor ur küldi.
— Nagyon helyes; itt van ez a fényes kéthatosos, ha jól elvégezted és visszajössz, még egy ilyet kapsz tőlem.
A gyerkőc visszajött tíz pere mulva.
— No, mit mondtak?
— Nagyon nevettek.

Már talán régen el is felejtett Kozsibrovsky az ő csinyjét, midőn egy nap felolvasás volt Budapesten az akadémiában, amit a tudós Hiléczy Sámuel tartott (mert Hiléczy I. tagja az akadémiának): „A kövek alakja az özönvíz előtt.“ Ez volt a „kiváló fontosságú“ értekezés tárgya. Hogy milyenek voltak a kövek az özönvíz előtt habár ott voltam és gróf Kozsibrovsky t. képviselőtársam mellett ültem a hallgatóság közt, még sem tudnám már elmondani, de azt hiszem, hogy akkorában nem lehettek oly cudar Femények, mint most, mert a tudós kollégák a felolvasó körül elég kényelmesen aludtak rajtuk, azonban a felolvasás után fölébredtek és a vidékről jött tudós tiszteletére egy kis vacsorát hevenyéztek az István-vendéglőben és noha már éjfél volt sehogyse volt kedvük aludni. Beszélgetés közben egyszerre csak Rimaszombatra fordult a figyelem. A tudós fiatal ember (mert negyven éves még a profeszor ur) szo-

gyűjtött eredményében: a kalábriai földrengés nyomorultjainak érdekében fordulunk a magyar közönségnek mindig nyitott szívéhez

Nem idézzük fel a történelmi kapesok és vonatkozások megkapó láncolatát, amely testvéri szeretetben és kölcsönös becsülésben tartott olaszt és magyart a régi kortól kezdve, a mikor királyokat, tudományt, művészetet küldtek nekünk ama kiváltságos, Isten kegyétől és szeretetétől megszentelt földről egész az újabb korig, a mikor magyar erkölcsű önfeláldozó hősokeket küldöttünk mi viszont nekik, hősokeket, akik vérüket hullatták Itália földjében s csodadolgokat műveltek a mienkhez hasonló derült színű ragyogó trikolor dícsőségére.

Méltán hivatkozhatnánk ezzel, de inkább elhallgatjuk ezuttal. Mert a megindító kegyelet és lelkesítő visszamemlékezés fegyverénél erősebb fegyvert kívánunk forgatni.

Az új korban, ebben a mi rettentő lázas és viharos időnkben, amikor orkán és földrengésszerű evolúciók rázzák meg az emberi lelket és meg nem fékezhető vágya a tömegnek küzd ugyszólván egy új világréndért; eddig jóformán számba sem vett népek törnek egy célokat üzve előtérbe; a társadalmak mélységeiben névtelen élő nagy rétegek döngöttek a régi rendet; távol világrések iszonyu katasztrófák felidézéssel keresnek kapcsolatokat földrészekben és mérhetetlen tengereken keresztül; a mikor a hit világa válságba sodródik, az izlés új ösvényeket teremt, a művészet forrongva kinyilatkoztatást keres, a tudomány a könyvből az életbe lép ki, hogy izgassa, felforgassa az életet és potenciáit megszámszorozza: az emberiség ez elbizott titáni forrongásaiba és kitöréseibe ime egyszerre, hirtelen, váratlan beleszólt rémes dörgéssel és a tüzhányók poklainak megindításával a mindenható Isten és órák, percek alatt, amint a föld megreszket, a hegyek megingana, a völgyek megrepedeznek, vizek eltűnnek és felbukkannak; ép falvak, virágzó városok, mint a gyermek játékszere omlanak össze és Kalábria gyönyörű regényes tartománya romokban hever.

katlanul derült volt ezen az estén, dicsérte a városka levegőjét, az ivó-vizet.

Kozsibrovsky közbeszólt:
— Azonfelül igen jó lakásod van, kedves öregem, fölséges kilátással.
— Nem valami különös a kilátás, mindössze egy kopasz domb s még távolabb a szőlők, amelyekben már a philoxera gazdálkodik.
— Ohó ne titkolódzál, kedves öreg. Én a vis a vis-kat értem, a két szép Majornoky kisasszonyt átellenben.

A professzornak elborult a homloka. Egy fájdalmas vonás tette sovány barázdás arcát még szomorubbá.

— Oh, azokat a szegény leányokat érted? Szívemből sajnálom. Megőrültek. Most Kozsibrovskyn volt a sor megjedni.

— Ne beszélj! Az nem lehet! Engem nem értesítettek semmiről. A legkedvesebb unokahugoskáim.

— Már pedig azok megőrültek.
— Megfoghatatlan! kiáltott fel Kozsibrovsky. Mind a ketten?

— Mind a ketten — mondá a tudós rendületlen meggyőződéssel.

Kozsibrovsky az a léha, vig fráter, belesápadt a rémületes hirbe annál is inkább, mert eszébe jutott, hogy nagyatyjok, Majornoky Gedeon is Döblingben halt meg.

Szívet tépő, lelket megreszketető, elmét bódító látvány ez.

A művelt világ megrettent szeme e pusztuláson csüng, a király főnkelt személye sirva járja be az omladékokat és ahol ember lakik, kinyulnak a karok, hogy az elesetteket felsegítse a testvéri szereset.

Fordulunk hozzátok magyar nemzetünk gyermekei; kicsinyek, nagyok; szegények és gazdagok: essék meg szívetek az emberi tehetetlenségen, a melynek lábai alatt megingott az anyaföld és segítsétek talpra, Isten és a magyar nemzet nevében az elesetteket.

Minden adományt elkönyvelnek ketten: az olasz nemzet és a mindenható Isten, aki kísértést bocsájt az emberre: az egyikre, hogy kipróbálja, mennyit képes eltűrni hozzá való szeretetért; a másikra, hogy lássa, mint segíti meg azt, akit az ő keze megsújtott.

Jertek fillérrel, forinttal, ki mit nélkülözhet és az Isten szegényeinek az asztalára tiszta szívvel tegye le kiki mint a maga áldozatát.

Kelt Budapesten, 1905. november havában.

A „Pro Calabria“ elnöksége.

A segélyakció fővédnökei: József főherceg ur és Augusztia főhercegasszony cs. és kir. Fenségei; védnökei: Vaszary, Kolos Ferenc, biboros, hercegprimás, Samassa József dr. egri érsek, Andrássy Géza gróf, Apponyi Albert gróf, Apponyi Lajos gróf, madarasi Beck Nándor, Berzeviczy Albert dr., Boncompagni Ludovisi herceg, Calvello de la Tour herceg, Csáky Albin gróf, Csekonics Endre gróf, Darányi Ignác dr., Dessewffy Aurél gróf, Esterházy Mihály gróf, Festetics Tassziló gróf, Hatvany-Deutsch Sándor, Justh Gyula, Karátsonyi Jenő gróf, Kléh István, Kornfeld Zsigmond, Kossuth Ferenc, Lánzy Leó, Palfy Miklós herceg, Rákosi Jenő, Széll Kálmán, Wekerle Sándor dr., Wenckheim Frigyes gróf, Zelenszky Róbert gróf, Zichy Géza gróf, Batthyány Lajos gróf.

Adományokat elfogad, e lap szerkesztősége és a budapesti olasz kir. főkonsulatus is (VI., Nagy Jánosutca 1/a).

Az unokákra szokott visszatérni az afféle.

Eltolta a boros poharat magától, kialudt a havanna a szájában, izgatottan odahuzta a székét Hiléczyhez.

— És hát mit tudsz, kérlek, a részletekről? Milyen körülmények közt történt? Mi mégis a rögeszméjük?

Hiléczy esodádkozó szemeket meresztett Kozsibrovskyra.

— Hát hogy tudnám én ezt? Érték én az ilyenhez? Törődöm én az ilyenekkel?

— Tudom, hogy csak kövekkel foglalkozol, de csak mégis hallanod kellett...

— Én soha se szoktam hallani semmit, — szólt a professzor ur önértetesen. Én vagy tudok valamit, vagy nem tudok. Hallomás után nem beszélek.

— De már engedj meg, édes barátom, ha nekem elmondod a hugocskáimról ezt a szomorú dolgot, mégis csak...

— Mondom már, hogy semmit se hallottam.

— Teringettét, akkor hát honnan tudod?

A professzor uron valami zavar-féle látszott, restelte elmondani, a mi következik, habozott egy percig, hogy az az illusztris társaság kisserűnek, közönségesnek fogja találni az ilyen köznapi

HIREK.

A lap kiadóhivatala Handl Józsefné nyomdájában van, miért is mind az előfizetési pénzek, mind a lap megrendelésére s expedíálására vonatkozó jelentkezések és felszólamlások, valamint a hirdetések oda intézendők.

Kinevezés áthelyezéssel. Az igazságügyi miniszter *Penyigey* Manczur Lajos orsovai királyi járásbírói al-bíró királyi alügyésszé nevezvén ki, őt ily minőségben városunkból Rimaszombatba, az ottani törvényszékhez helyezte át. Midőn a jól megérdemelt előléptetéshez gratulálunk, egyúttal sajnálattal látjuk a derék bírónak városunkból való távoztát.

Köszönet nyilvánítás. A helybeli Ált. Jótékony Nőegyesület Elnöksége az alább felsorolt adományozóknak a szegény gyermekek leveles-intézetének ajándékozott ételnemükért, illetőleg pénzbeli segélyért a leghálásabb köszönetét nyilvánítja. *Schmidt*: liszt; *Schmidt-né* griz, *Andrea* burgonya, liszt, griz; *Reutter* Miklós rizs, *Grüber* Jenő 10 K. *Wallandt* Ernő 20 K.

Miniszteri köszönet. A szanatori-umi közgyűlésen felolvasott és lapunkban közölt jelentésekből tudják már lapunk olvasói, hogy *Érdeky Gabriella* a taggyűjtés körül mily nagy tevékenységet fejtek ki, rövid idő alatt 52 új tagot szerezték az egyesületnek. Ezt méltányolván *Lukács György* miniszter, mint az egyesület elnöke, a következő sajátkezűleg írt levélben köszönte meg a nevezett polg. isk. tanárnőnek fáradozását:

„Mélyen tisztelt Nagysád!

Azért a lelkes segítségért, amelyet kifejtett a szegénysorsu tüdőbetegek alapjának növelése érdekében, hálával eltelve mondok igaz köszönetet.

Az Isten vezérelje minden lépését. Fogadja tisztelem nyilvánítását.

Budapest, nov. 29-én *Lukács* s. k. egyesületi elnök.

Községi állatorvosi állás. Orsova község képviselő testületének egy köz-

hitványságot, végre azonban mégis a közlésre határozta magát.

— Hát kérlek úgy volt az, vagy három hónap előtt, azt hiszem, még ősszel, behozta egy este szakácsnőm a vaesorámat és így szólt:

„Ma mikor kint jártam húsért a mészárszékben, a *Majornoky* kisasszonyokkal találkoztam.“

Szakácsnőm szeret fecsegni, mint minden hosszú hajú állat; hagytam tehát, hogy elvégezze azon bizonyos perczü mozgásokat, melyekre a nyelvének naponként szüksége van.

„Azt üzenték általam a nagytiszteletű urnak“ — folytató.

Csodálkozva emeltem fel a szememet:

„Nekem üzentek?“

„Igen a nagytiszteletű urnak.“

„De hisz én nem ismerem őket.“

„Mindegy, mégis üzentek.“

„És mit üzentek?“

„Azt üzenték, hogy ők nem mókuskok.“

Nem mókuskok? Hát mondtam én valaha, hogy ők mókuskok? Hát miért üzennek énnekem ilyesmit? Egész éjjel ezen töprengtem. Nem mókuskok! Hát persze, hogy nem mókuskok. De miért kell éppen én előttem megállapítani ezen kétségbevonhatatlan igazságot. Nem tudtam aludni azon éjjel. Annyira felizgatott rejtélyességével ez üzenet,

ségi állatorvosi állás tervezése tárgyában hozott határozata az ez év novemb. 10-én hozott 21997 alisp. rendelet értelmében a vármegyei közgyűlés által megsemmisített azon indoklással, hogy a község, — amint köztudomásu —, állat-tenyésztéssel nem foglalkozik, a meglevő állatállományhoz pedig községi állatorvosra már azért sincsen szükség, mivel a községben járási állatorvos székkel, azonkívül pedig külön belépő állomási állatorvos is van.

Orsova egészsége. Tudjuk, hogy tisztelt olvasóink örömmel fognak arról tudomást venni, hogy a mi eddig Orsován elő nem fordult, azt most konstatálhatjuk. A míg ugyanis más hónapokban átlag 8-10 haláleset jelentett be az állami anyakönyvi hivatalnál, addig november havában csak egy haláleset fordult elő, vagyis jobban mondva 1905. november 8-ától kezdve lapunk zártáig egyetlen egy haláleset sem fordult elő községünkben.

Az 1906. évi adóösszeirási munkálatok e két folyamán veszik kezdetüket. Ezt azért hozzuk olvasó közönségünk tudomására, hogy az előjáróság kiküldöttjeinek az adófizető felek a szükséges felvilágosítást már saját jól felfogott érdekükben is, megadják.

Választmányi gyűlés. Az orsovai Casinó havi rendes választmányi gyűlését november hó 29-én tartotta meg. Jelen voltak *Würsching Frigyes* elnökle alatt a casinói tisztviselők és 11 választmányi tag. A gyűlés lefolyása a következő volt, illetve azon a következő ügyek tárgyalattak.

1. **Jegyzőkönyvhitelesítés.** A múlt gyűlés jegyzőkönyve felolvasatván, *Dr. Homoky és Koch Mihály* v. tagok által hitelesítették.

2. **Tagfelvétel és kilépés.** *Scheinberger Hugó* kereskedő rendes, *Tóth István* M.A.V. hivatalnok kültagokká felvétetik *Schmidt Zsigmond* rendes és *Schramm Ferdinánd* kilépése tudomásul vétetik, előbbi azzal, hogy az alapszabályok értelmében a tagdíjat még 12 hónapig fizetni köteles.

Soha életemben nem beszéltem ezen leányzókkal, sem másokkal felőlük. Hát mit jelenthet ez? Valamely olthatatlan kíváncsiság hajszolt megoldani a talányt. Mert kell valami okának lenni, a miért üzenték. Kell, kell és azt az okot meg kell találnom. Másnap se szabadulhattam a sphinx-szerű üzenettől, velem jött és bosszantott; elkísért a katedrúra a diákjaim közé, a laboratóriumba a kövek közé és ezek a kövek rám vigyorogtak gúnyosan, mintha ők is azt mondanák: „Nem vagyunk mókuskok, nem vagyunk.“ Hidd meg nekem *Kozsibrovsky*, hogy közel voltam már a megörüléshez — amikor végre sikerült megállapítanom, hogy az egészsnek igen egyszerű a nyitja, valóságos *Kolumbus* tojása . . .

— Mi? kezdtek egyszerre négyen is.

— Az, hogy meg vannak örülve a leányok. Ez az egyetlen kielégítő magyarázat. És ebbe bele nyugodtam.

— Más indiciumaid nincsenek? — kérde *Kozsibrovsky*, nevetve.

— Más indiciumok? — pattant fel a nagytiszteletű professzor ur. — Minek volna? Nem elég ez? Avagy magyarázd hát te meg, hogy miért üzenték volna józan ésszel, hogy ők nem mókuskok.

Kozsibrovsky buta arcot vágott és vállat vont:

— Hja, ha én azt tudhatnám.

Mikszáth Kálmán.

3. **Pénztárállapot kimutatás.** Pénztárnok jelenti, hogy a Casinó bevétele f. évben mostanáig 2398 K. 13 fill. Kiadás 2197 K. 15 fill. Maradvány 200 K. 98 f. A számvizsgáló bizottság utasítatik, hogy a pénztári és leltári számadásokat vizsgálja meg és annak eredményéről a közgyűlést megelőző választmányi gyűlésen tegyen jelentést.

4. **Ajándékozás.** Könyvtárnok jelenti, hogy *Kunstätter*, hirlapelőfizetési vállalat tulajdonos a Casinó könyvtára részére 10 kötet könyvet ajándékozott. Választmány az ajándékozónak köszönetet szavaz.

5. **Indítványok.** *Mihalik S. v.* tag indítványozza, hogy a Casinó *Scossa Dezső* „Délvidéki Történetek“ című művét a könyvtár számára szerezzék meg. Indítványozza továbbá, hogy jövőben a casinói taggá felvétetni óhajtó jelentkezők egy nyilatkozatban kötelezzék magukat az alapszabályok 18. §-nak megtartására, azaz arra, hogy esetleges kilépésük alkalmával a tagdíjakat még 12 hónapig fizetni fogják (a mennyiben a kilépés nem Orsováról való elköltözködés miatt történik). Választmány az első indítványt egyhangulag, a másodikat szavazattöbbséggel fogadja el s ezen nyilatkozat meg szövegezésével az elnököt, a jegyzőt és az indítványozót bizza meg.

Sziklaomlás a Kazánban. *Dubova* községnél, az u. n. Kis-Kazán bejáratánál, pár lépésnyire az útkaparó háztól, a *Szécheny-út* fölött ernyőszerűleg függő hatalmas sziklatömb november 27-28-dika közti éjjel lezuhant. Ember életben kár nem esett, de az utat a sziklatömb erősen megrongálta, s a beton oldalaszlopokat a gerendázattal együtt vagy 12 méter hosszúságban a Dunába sodorta. A közlekedést másnap azonnal helyreállították. A lezuhant sziklaernyő a Kazán egyik szépsége volt.

Naptárok 1906. évre nagy választékban és jutányos áron kaphatók, *Handl József* könyvnyomdája és papirkereskedésében Orsován.

Megörült. A Temesvárgyárvárosi *Blau-féle* szeszgyárban dolgozott már évek óta *Wilhelm Ferenc* 34 éves kádársegéd, akit nemcsak tisztességes, szorgalmas munkásnak ismert mindenki, hanem jó családapának is. A szerencsétlen emberen utóbbi időben az elmebetegség tünetei mutatkoztak, mig nem tegnap végkép kitört rajta a téboly és családját meg akarta ölni. Csak nagynehezen tudták megfékezni és ma a lipótmezei elmeógyógyintézetbe szállították.

Veszedelemes költözködés. *Sándor János* iloki lakos Orsovára óhajtván költözködni, holmiját egy dereglyébe rakta és negyedmagával vígan evezett le a Dunán Orsova felé, hova, hogy az átköltözködés költségeit részben megszeresse, dereglyéjében több ezer fő káposztát is akart elárúsítás végett leszállítani. El is jutott szerencsésen *Dubovác* községig. Ennek határában azonban mult hó 26-án nagy köd lepte meg és a ködben dereglyéjével a *duváci* dunalomhoz ütközvén a dereglye felborult és annak egész rakománya a Dunába zuhant mig az azon levő 4 ember, kik ügyes hajósok voltak, részint a malomba kapaszkodva, részint pedig a velők volt ladikba ugorva, mentették meg életüket. Akkortájt az egész bázias-orsova-i duna-

szakaszt sűrű köd borítván, hajók az nap nem közlekedhettek és csak a Moldova községnél lefelé úszó sok fej káposztából következtek egy dunai bal-esetre. Moldovánál az úszó káposzta valamint a butorok egy részét kihalászták és egy kihalászott asztal fiókjában talált irományok révén kitudódott, hogy a hajótörött gazda Fekete Gábor volt zuhatagkalauz Orsován lakó özvegyének apja.

Nagy volt szegény Feketéné ijedelmé a rémhír hallatára és csak másnap, midőn apja kocsin Moldovára érkezte hírt adott magáról, nyugodott meg némileg.

Sándor János gazduram egy tapasztalattal, — hogy t. i. ködben még hajós ember se utazzék a Dunán — gazdagabban, de sok 1000 fej káposztával szegényebben érkezett meg szereteteihez Orsovára és a vallott nagy kár dacára is nagy volt a fölötti öröme, hogy a balesetből, mely oly könnyen végzetessé válhatott volna, épen és szárazon megmenekült társaival együtt.

Szál J. József, Orsova.

Tisztelettel értesíti a t. közönséget, hogy a Müller-féle házban Koronautca 426. szám alatt

bornagykereskedést és cseréptégla raktárt

vezet, miért is legjobb minőségű fehér asztali, rizlingi, katarka és muskatály valamint kitűnő minőségű siller borait ajánlja.

Az adózatlan bor ára literenként 38 fillértől felfelé. Megadózott bor palackokban 50 fillér.

Az elsőrendű nagy fedőcseröp ára 28 korona (1000 drbként.)

Az elsőrendű normális fedőcseröp ára 26 korona (1000 drbként.)

Ugyanott sóshal	60—80—100	koronáért	} 100 klgként kapható.
és friss hal közép fajú	100—120	„	
„ „ nagyfajú	150—200	„	

Nagyban való vételűél olesőbb árak.

Handl József

ORSOVA

könyvnyomda, papir-, író-
és rajzszer kereskedő

ajánlja mindennemű
nyomtatványait és tan-
szerfelszereléseit
legjutányosabb áron.